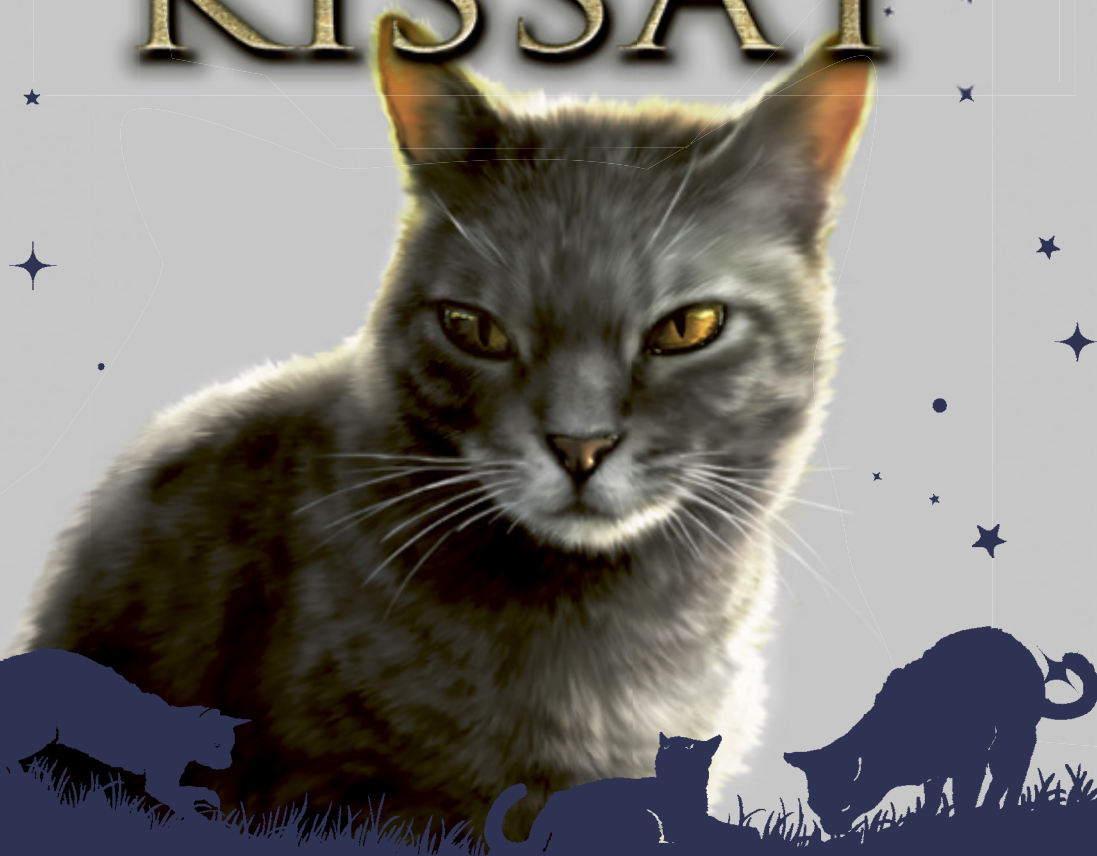

ERIN HUNTER WSOY

SOTURI- KISSAT

HAUKKASIIVEN TAIVAL

ERIKOISSEIKKAILU

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, SUPER EDITION: HAWKWING'S JOURNEY

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, SUPER EDITION: HAWKWING'S JOURNEY

Text copyright © Working Partners Limited 2016

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2016

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-49572-8

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

KUKA KUKIN ON

TAIVASKLAANI

- Päällikkö LEHTITÄHTI – ruskean ja kermanvalkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät
- Varapäällikkö TERÄKYNSI – punaruskea kolli
- Parantajat KAIKULAULU – hopeanharmaa raidallinen naaras, jolla on vihreät silmät
PISAMATOIVE – täplikkäänkirjava vaaleanruskea naaras, jolla on pilkulliset jalat
- Soturit (kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja)
VARPUSTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli
KIRSIKKAHÄNTÄ – kilpikonnakuvioiden ja valkoisen kirjava naaras
AMPIAISVIIKSI – harmaavalkoinen kolli;
HÄMYTASSUN (kellanpunainen raidallinen kolli) mestari
SYSIKYNSI – huomiota herättävän musta naaras (päivytsoturi); HAUKKATASSUN (tummanharmaa kolli) mestari
VILIMYRSKY – oranssivalkoinen kolli (entinen päivytsoturi); SORATASSUN (ruskeapilkkuinen valkoinen naaras) mestari

VILJOKUU – valkoinen kolli (päivytsoturi)

IHMEMIES – mustavalkoinen kolli (päivytsoturi)

POMPPUTULI – kellanpunainen kolli;

NUPPUTASSUN (kellanpuna-valkoinen naaras)

mestari

PIKKUHAHTUVA – pieni valkoinen naaras;

BELLATASSUN (vaaleanoranssi naaras, jolla on

vihreät silmät) mestari

SALVIANENÄ – vaaleanharmaa kolli

NOKKOSLÄIKKÄ – vaaleanruskea kolli;

URHOTASSUN (vaaleanharmaa raidallinen kolli,

jolla on tummanharmaita raitoja ja siniset

silmät) mestari

KANILOIKKA – ruskea kolli; **PERSIJATASSUN**

(tummanruskea raidallinen kolli) mestari

LUUMUPAJU – tummanharmaa naaras;

PILVITASSUN (valkoinen naaras) mestari

HIEKKANENÄ – tanakka vaaleanruskea kolli,

jolla on kellanpunaiset jalat

TULISANIAINEN – kellanpunainen naaras

HARRIPURO – harmaa kolli

MYRSKYSYDÄN – kellanpuna-harmaa naaras

USVAHÖYHEN – harmaa kolli, jolla on

meripihkanväriset silmät

Kuningattaret (naaraat, jotka odottavat tai imettävät pentuja)

LINTUSIIPI – musta naaras; **KÄHÄRÄPENNUN**

(harmaa pitkäkarvainen naaras), **HUISKEPENNUN**

(mustavalkoinen kolli) ja **NIPSUPENNUN** (musta

naaras, jolla on rinnassa valkoinen laikku) emo

TILLITURKKI – harmaa raidallinen naaras, jolla on siniset silmät

HUNAJAHÄNTÄ – vaalean kellanpunainen pitkäkarvainen naaras

Klaanin-
vanhimmat

(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)

LAIKKUJALKA – mustavalkoinen kolli

APILAHÄNTÄ – vaaleanruskea naaras, jonka vatsa ja jalat ovat valkoiset

KELTASANIAINEN – haaleanruskea naaras, joka on tullut kuuoksi

ESINÄYTÖS

AURINKO HELOTTI rotkoon ja loi lämmintä hehkua hiekanvärисille kiville. Seinämät laskeutuivat molemmin puolin äkkijyrkkinä alas kapeaan solaan. Sen pohjalla vesiputous kohisi mustasta onkalosta kivenjärkeleiden alta ja muuttui puroksi, joka kiemurteli solaa pitkin ja katosi näkyvistä pensaiden ja puiden sekaan. Leppeä tuuli kuljetti houkuttelevia riistantuoksuja.

Kivikeon laella istui voimakas kolli katselemassa alavirralla päin. Hänen vaaleanharmaassa valkolaikkuisessa turkissaan näkyi tähdenvalon huurteinen kimmellys, ja tähdet hohtivat hänen sinisissä silmissään.

Kotvan kuluttua rotkon rauha rikkoutui, kun pesästä läheltä jyrkänteen juurta ilmestyi ruskea raidallinen kolli, joka tassutti määrätietoisesti kivien luo ja kapusi ylös harmaavalkoisen viereen.

»Saniaissydän», harmaavalkoinen kolli maukui. »Oletko miettinyt tätä näkyä?»

»Olen, Pilvitähti», Saniaissydän vastasi nyökäten. »Eikä minulla ole mitään käsitystä —»

Hän vaikenä, kun kolmas kissa ilmestyi jyrkänteen reunalle ja loikki sieltä polkua alas kivenjärkeille toisten luo.

Tähdet soljuivat hänen harmaan turkkinsa läpi kuin vesi ja saivat hänen kyntensä kimaltamaan jäisinä.

Pilvitähti nousi kypälilleen; hän ja Saniaissydän painoivat päänsä syvän kunnioituksen osoitukseksi. »Tervehdys, Taivastähti», Pilvitähti naukui.

Taivastähti vastasi tervehdykseen reippaalla nyökkäyksellä. »No?» hän kysyi. »Oletteko päätyneet johonkin?»

Saniaissydän pudisteli päätään, ja huolestuneen näköinen Pilvitähti vastasi: »Emme. Se mitä olemme nähneet on niin kamalaa. Ei ole helppoja ratkaisuja.»

»Ratkaisu on kuitenkin löydettävä.» Taivastähti ojentautui ja huitaisi kärsimättömästi hännällään. »Me kaikki kolme olemme nähneet Taivasklaania uhkaavan vaaran, vitsauksen joka on kaameampi kuin synkinkään myrskypilvi. Se voi pimmentää koko taivaan ja tehdä perustamastani klaanista lopun ikiajoiksi. Sitä minä en kestäisi.»

»Taivasklaani ei saa sammua milloinkaan!» Pilvitähden siniset silmät kimmelsivät hurjina. »Olemme kokeneet suuria menetyksiä mutta voimistuneet taas ja nousseet uudelleen kukoistukseen. Kun meidät häädettiin metsästä monen monta vuodenaikaa sitten, me pysyimme lujina. Löysimme kodin rotkosta, ja vaikka rotat tuhosivat suuren osan klaanista ja ajoivat sen hajalleen, jotkut kissat vaalivat muistoamme, kunnes Tulitähti tuli palauttamaan kaiken kadonneen ennalleen.»

»Mutta Tulitähti on nyt kuollut», Saniaissydän naukui synkästi. »Ja hänen Tähtiklaaninsa on kaukana täältä. Hän ei voi nyt tehdä mitään Taivasklaanin hyväksi.»

Taivastähti näytti mietteliäältä. »Sitten meidän on puhuttava suoraan Taivasklaanille», hän vaati. »Klaania on varoitettava.»

»Totta», Saniaissydän vastasi. »Mutta millainen varoitus meidän pitäisi antaa? Mitä voimme kätkeä heidän *tehdä?*»

»Heidän on käskettävä taistella», Pilvitähti naukui päätäväisesti. »He ovat voimakkaita, urhoollisia kissoja ja sitoutuneet lujasti klaaniinsa. He voittavat, jos uskovat voittavansa.»

Saniaissydän huokaisi. »Ei edes itse Tulitähti pystyisi voittamaan tätä vitsausta. Tämä taistelu on mahdoton voittoa!»

»Nimenomaan. Taivasklaanin on tullut aika lähteä mukavalta reviiriltään», Taivastähti julisti.

»Mitä?» Pilvitähden silmät levisivät pöyristyksestä. »Sen jälkeen kun niin monet ovat kamppailleet sen puolesta? Sen jälkeen kun niin monet ovat *antaneet henkensä* sen takia? Haluatko sinä heidän vain lähtevän – ilman taistelua?»

»Kaikki päättyy joskus, ennemmin tai myöhemmin. Taivasklaani on elänyt eristyksissä liian kauan.» Taivastähti nojautui eteen sininen katse naulittuna toisiin kissoihin. »Kun minä perustin Taivasklaanin, se oli yksi hehkuvan tähden viidestä terälehdestä, ja kaikki klaanit menestyivät koska ne tekivät yhteistyötä. Taivasklaanin on otettava oppia menneisyydestään.»

Pilvitähti katsahti muinaiseen päällikköön hämmentyneenä. »Väitänkö sinä siis, että Taivasklaanin on *tarkoitusk*in lähteä rotkosta?»

»Juuri sitä minä tarkoitan. Rotkosta lähteminen on vain ensimmäinen käpälänaskel paljon pidemmällä matkalla.»

»Ei!» Pilvitähden niskakarvat alkoivat pörhistyä. »Ponnistelin ankarasti klaanini kanssa, jotta saimme meille kodin tänne kivien keskelle. Tulitähti tuli henkensä kaupalla tänne kokoamaan meidät taas yhteen, kun olimme ensimmäisen kerran joutuneet pakosalle. Ja nytkö sinä ehdotat, että sen kaiken heittäisi menemään? Onko sinulla mehiläisiä aivoissa? Heidän on *taisteltava*.»

Saniaissydän nyökytteli vimmatusti. »Olin Taivasklaanin viimeinen parantaja ennen kuin rotat ajoivat meidät pois rotokosta. Miten voit olettaa, että kaiken kokemamme jälkeen minä katselin vierestä, kun klaanini häädetään kodistaan uudelleen?»

Taivastähti kuunteli ilmeettömänä Pilvitähden kiivasta purkausta ja Saniaissydämen epätoivoista vastalauseetta. Sitten hän vastasi hiljaisella, tasaisella äänellä. »Ei. Klaanimme on totisesti kärsinyt, mutta joskus on aika pitää kynsillään tiukasti kiinni siitä mitä itsellä on, ja joskus on aika päästää irti. Taivasklaanin kohtaama uhka on vasta alkua. Vain liittymällä yhteen muiden klaanien kanssa se voi kirkastaa taivaan.»

Saniaissydän veti henkeä ihmeissään. »Kaikki viisi klaania taas yhdessä...» Sitten hän ravisteli turkkiaan. »Miten se voisi onnistua? Jos Taivasklaani palaisi muiden klaanien luo, missä se asuisi? Reviiriä ei ole määräänsä enempää. Ottaisivatko muut klaanit heidät sopuisasti vastaan? *Haluaisivatko* Taivasklaanin kissat edes liittyä muiden seuraan? Eivät he ole tunteneet kuin Tulitähden, ja hän on nyt jo Tähtiklaanissa.»

»Hiekkamyrskyn myös», Pilvitähti muistutti.

Taivastähti nyökkäsi. »Niin. Hiekkamyrsky on urhea kissa, mutta hänen polkunsä on minulta pimennossa. Taivasklaanin on käännettävä nyt katseensa Tulitähden jälkeläisiin. Sillä kun tuli sammuu, jäljelle jää vielä kipinöitä. Ja siinä olet oikeassa, että Taivasklaanin polusta tulee pitkä ja kivinen. Siksi sen on lähdeävä matkaan nyt.» Hän piti tauon ja katseli kaukaisuuteen.

»Taivasklaanin on löydeävä ne kipinät, tai heidän tulevaisuutensa on totisesti kauhea...»

LUKU 1

HAUKKATASSU KEHRÄSI uneliaasti ja nautti tuntiessaan lämpimän auringon turkillaan. Hän makasi kerällä kivenlohkareen juuressa tummanharmaa häntä käpälien päälle kietaistuna. Hänen viiksensä värisivät, kun hän vaipui sikeämpään uneen ja näki itsensä vaanimassa riistaa pensaikossa jyrkänteiden laella.

»Mrrrau!»

Haukkatassu säpsähti hereille, kun hänen päälleen putoasi kellanpunainen karvakasa ja käpälät alkoivat tökkiä häntä rintakehään. Hän haistoi pentuetooverinsa Hämytassun tutun tuoksun.

»Pois siitä!» Haukkatassu ulahti, työnsi Hämytassun päältään ja nousi istumaan pudistellen sekaista turkkiaan. »Mikä sinuun on mennyt? Minä olin mukavilla päiväunilla!»

»No sitten onkin aika herätä, senkin laiskamato!» Hämytassu maukui. »Me keksittiin Pilvitassun ja Soratassun kanssa maailman paras juttu!»

Haukkatassu siristi silmiään vieläkin puoliuunessa ja harmissaan. *No mitä nyt tällä kertaa? Hämytassu aina intoilee kaikista ällistyttävän mahtavista jutuista, ja yleensä ne ovat jotain tyyliin* »Hei, mennään pihistämään vähän kaksijalanruokaa!» Pennusta asti Hämytassu oli pitänyt kovasti kaksijalanriistan

mausta, ja sitä saadakseen hän ryhtyi usein kaikenlaisiin tyhmyyksiin. *Oikeasti*, Haukkatassu ajatteli viiksiansä nykyäisten. *Hänellä on taatusti mehiläisiä aivoissa.*

»No hyvä on», Haukkatassu sanoi hiljaa ja venytti sitten suunsa valtavaan haukotukseen. »Mikä se mahtava juttu nyt sitten on?»

»Soratassu näki kaksijalkojen kantavan vitsoista punottuja juttuja kaksijalkojen viherlehtipaikkaan», Hämytassu selosti hypellen paikallaan. Hänen silmänsä pyöristyivät jännityksestä. »Ja arvaat varmaan mitä se tarkoittaa?»

Haukkatassu päästi väsyneen huokauksen. *Tätä minä odotinkin.* »Kaksijalanruokaa.»

Siinä samassa Hämytassu kiljaisi. »*Kaksijalanruokaa!* Siitä on jo jonkin aikaa kun Soratassu näki ne», hän jatkoi. »Ne ovat varmaan lähteneet jo kauan sitten. Mutta niiden jäljiltä on varmasti tähteitä!»

»Jos et pidä varaasi, niin muutut varmaan kohta kaksijalaksi», Haukkatassu naljaili virnistäen. »Sinun karvasi harvenevat, paitsi että pääkarvat muuttuvat sotkuisiksi pehkoksi, ja sitten alat kävellä takajaloilla ja huristella ympäriinsä hirviöiden sisällä...»

»Senkin hölmö karvapallo!» Hämytassu kivahti. »Ihan niin kuin tuommoista voisi tapahtua!»

»Sinähän olet ihan hulluna niiden ruokaan vaikkei se edes ole mitenkään ihmeellistä!» Haukkatassu vastasi. »Sitä paitsi miten sinä oikein aiot päästä livahtamaan karkuun ilman että Ampiaisviiksi huomaa? Puhumattakaan Vilimyrskystä ja Luumupajusta. He eivät tykkää hyvää, jos heidän oppilaansa luikkivat karkuteille ilman lupaa. Sysikynsi repisi minulta turkin päältä, jos olisin niin älytön että lähtisin mukaan.»

»Eivät he saa tietää», Hämytassu naukaisi keinauttaen häntäänsä vähättelevästi. »Kaikki soturit ovat ahtaneet itsen-

sä täyteen tuoresaalista, ja nyt he torkkuvat Kivikeon juures-
sa – ihan niin kuin sinäkin hetki sitten. Me mennään sinne
suoraan ja palataan saman tien, ennen kuin mestarit edes he-
räävät ja alkavat kaivata meitä.»

Haukkatassu huomasi sisarensa Pilvitassun ja valkoisen
pilkullisen naaraan Soratassun seisomassa muutaman hän-
nänmitan päässä, juuri kuulomatkan ulkopuolella. Soratassu
kuopi maata kärsimättömästi, selvästikin väsyneenä odot-
tamaan Hämytassua.

»Ala tulla jo!» naaras sähähti. »Haukkatassu saa jäädä tän-
ne jos hän on kerran säikky hiirulainen.»

Solvauksen kuullessaan Haukkatassu päästi matalan mu-
rahduksen kurkustaan. »Ihan niin kuin minä lähtisin jos *tu*
tulee mukaan.»

»Kuule, minä tiedän ettet sinä pidä Soratassusta», Hämy-
tassu maukui madaltaen ääntään ja vilkaisten pikaisesti ensin
Haukkatassuun ja sitten Soratassuun, »mutta sinun pitäisi tu-
tustua häneen paremmin. Teissä kahdessa on nimittäin paljon
samaa. Olette kumpikin yhtä hankalia kuin hepulin saanut
kettu. Niin että tuletko sinä vai et?»

Haukkatassu päästi ärtyneen sihahduksen ajatellessaan, et-
tä hän muka muistuttaisi *Soratassua* mitenkään. Soratassu oli
varmaan koko klaanin rasittavin kissa. *Tepastelee ympäriinsä
kuin mikäkin, vaikka on pelkkä oppilas niin kuin me muutkin.*
»Ei kiitos», hän töksäytti. »Antakaa minun vain olla rauhassa,
jooko?»

»Pysy turkissasi!» Hämytassu napautti. »Joudut vielä jona-
kin päivänä vaikeuksiin kun olet noin äkkipikainen.»

Haukkatassua suututti entistäkin enemmän – saada nyt
toruja veljeltä, jonka tärkein ajanviette oli kaikenlainen höl-
möily. »Sinä se tässä vaikeuksiin joudut, jos kerran hiippaillet
pihistämään kaksijalanruokaa.»

Hämytassu kohautti lapojaan, ja hänen silmänsä säke-
nöivät ilkkurisesti. »On se sen arvoista! Kaksijalanruoka on
herkkua. Mutta tee mitä tykkäät. Me mennään nyt.»

»Selvä!» Haukkatassu puuskahti. »Pitäkää hauskaa.» *Ja
onnea vain selitysten keksimiseen sitten kun pääsette takaisin.*

Haukkatassu antoi pahan tuulensa laantua katsellessaan,
miten hänen veljensä kipitti pois Soratassun ja Pilvitassun
kanssa. Hän haukkoteli ja tuumi tyytyväisenä, että ainakin hä-
nen toinen sisarensa, Nupputassu, tajusi olla sekaantumatta
noihin juttuihin. Hän kävi taas kippuralle, kietaisi häntänsä
nenän yli ja sulki silmänsä. *Ehkä nyt saan nukkua päiväunet
rauhassa loppuun.*

NAVAKKA TUULI rapisutti puiden oksia jyrkänteen laella,
kun Haukkatassu kulki jonkin ajan kuluttua mestarinsa
Sysikynnen käpälänjäljissä aluskasvillisuuden seassa pitkin
Taivasklaanin rajaa. Aurinko oli painumassa ylimpien oksien
alapuolelle, ja Haukkatassu pörhisti turkkiaan äkillisessä kyl-
mydessä.

Sysikynnen solakka musta hahmo pysähtyi, ja mestari kat-
soi Haukkatassua lapansa yli. »Odot kun käyn uusimassa
hajumerkin», hän opasti.

Haukkatassu teki työtä käskettyä ja höristeli korviaan
kuullakseen riistan ääniä. Hän mietti mitä Hämytassulle ja
muille oli tapahtunut; he eivät olleet palanneet retkeltään
siihen mennessä, kun hän oli Sysikynnen kanssa lähtenyt
leiristä.

*He luultavasti innostuivat ruoasta niin että menettivät ajan-
tajunsa. Hiirenaivot.*

Ajatus siitä, että Hämytassu joutuisi hankaluuksiin, sä-
väytti Haukkatassua salaisesti. *Hän on aina hölmöilemässä ja*

venyttämässä sääntöjä mielensä mukaan! Onhan hän minulle rakas, mutta jos hän aikoo soturiksi, hänen pitäisi ryhdistäytyä.

Haukkatassusta ei tuntunut ollenkaan reilulta, että hän ahkeroi aina parhaansa mukaan mutta Hämytassu vain porskutti eteenpäin kaikkine typeryyksineen. *Jos hän joutuisi hoitamaan klaaninvanhimpien punkkeja muutamaksi päiväksi, niin ehkä se saisi hänet ponnistelemaan enemmän.*

Palatessaan asettamasta hajumerkkiä Sysikynsi nuuhki ilmaa naamallaan epäluuloinen ilme. »Haistatko?» hän kysyi.

Haukkatassu raotti suutaan ja maisteli ilmaa, ja hänen suuhunsa tulvahti vieras haju. »Hyvä Tähtiklaani! Mitä tämä oikein on?» hän huudahti.

»En tiedä.»

Haukkatassu räpytteli silmiään ihmeissään. *Luulin että Sysikynsi tietää kaiken vaikka onkin pelkkä päiväysoturi!* Häntä alkoi äkkiä pelottaa. »Mitä luulet, onko rotkon lähellä jokin uudenlainen eläin?» hän kysyi yrittäen estää ääntään värisevästä.

»Saattaa olla», Sysikynsi vastasi. »Olen tuntenut tämän hajun pari kertaa ennenkin, lähellä sitä paikkaa mihin kaksi-jalkani laittavat roskansa, mutta tämä on ensimmäinen kerta kun se tuntuu meidän reviirillämme.»

»Mitä nyt tehdään?»

Sysikynnen korvat liikahtivat. »Ei toistaiseksi mitään. Hajun kimppuun ei voi käydä. Mutta ilmoitetaan asiasta Lehtitähdelle ja käsketään kaikkien muiden pitää silmät auki vieraiden eläinten varalta. Eihän sitä koskaan tiedä – ei se välttämättä ole vaarallinen.»

Jos se haisee noin pahalta niin ei se voi mitään hyvää olla! Kun Haukkatassu veti suuhunsa lisää haisevaa ilmaa ja yritti painaa hajun mieleensä, hän huomasi toisenkin hajun, jotakin omituisen kitkerää, ja nyrpisti nenäänsä. Hän vilkaisi

Sysikynten ja näki että mestarilla oli korvat pystyssä ja nenä koholla.

»Mitä tämä sitten on? Jokin *toinenkin* eläin?» hän kysyi.

Sysikyksi pudisti päätään. »Luulisin että tämä on tulen haju, mutta toivon ettei ole.» Hän nuuhkaisi ilmaa uudelleen. »Sen täytyy tulla kaksijalkalasta. Kaksijalat ovat aivan hiirenaivoja, virittävät tulet ja laittavat ruokansa sinne. Pitää käydä katsomassa että tuli on varmasti niillä hallinnassa. Mennään.»

Haukkatassun vatsassa tuntui räpistelevän pesällinen lintuja. *Juuri sinne Hämytassu ja kumppanit menivät! Ovatkohan he vielä siellä? Kaipa he ovat nyt jo lähteneet... vai ovatko?*

Haukkatassu ei ollut koskaan nähnyt tulta mutta oli kuullut klaaninvanhimmilta sen verran tarinoita että tiesi sen voivan olla hyvin vaarallista. »Leviääkö se leiriin saakka?» hän kysyi, kun Sysikyksi suuntasi kypälänsä määrätietoisesti kohti kaksijalkalaa.

»Tuskinpa», Sysikyksi rauhoitteli. »Kaksijalkala on melko kaukana rotkosta. Mutta haju on aika voimakas, joten on parasta tarkistaa, että meillä on turvallista.»

Heidän astuessaan pensaikosta ulos Sysikyksi kiihdytti vauhtia, ja kohta hän ja Haukkatassu kiitivät pitkin heidän reviiirinsä ja kaksijalkalan välissä olevaa kuivaa ruohikkoa. Haju voimistui joka kypälänaskelella, ja samalla voimistui Haukkatassun vatsassa läpättävä pelko.

Minä todella toivon, että Hämytassu on palannut leiriin!

Yllätyksekseen Haukkatassu huomasi ruohikossa liikettä ja tajusi että korsien välissä vipelsi pieniä otuksia – hiiriä ja päästäisiä – jotka pinkoivat heitä kohti, hajusta pois päin. Yksi hiiri juoksi melkein suoraan hänen kypäliinsä mutta kaartoi viime hetkellä sivuun.

Haukkatassun suu vettyi. »Hei Sysikynsi, katso», hän naukasi. »Helppoa saalista!»

»Ehdimme saalista myöhemmin», Sysikynsi sanoi ja kiiti eteenpäin pysähtymättä. »Nyt meidän on huolehdittava klaanin turvallisuudesta.»

Lähempänä kaksijalkojen viherlehtipaikkaa ilmassa tuprusi sankka harmaa sauhu. Kitkerä katku oli pakahduttava, ja kun se iski Haukkatassun kurkkuun, häntä alkoi yskittää.

»Pysy kauempana», Sysikynsi varoitti.

Harmaan sauhun keskellä Haukkatassu erotti juuri ja juuri punaisen hehkun, joka alkoi hänen silmiensä edessä kasvaa ja kurkotella ylöspäin useina lipovina kielinä. Hän toljotti helakanpunaisia liekkejä, jotka sylkivät harmaita savupilviä. Kuin jokin ahnas eläin ne söivät eräänlaista kaksijalkojen kiveä, joka oli tehty litteistä puunkappaleista. Haukkatassu oli joskus nähnyt kaksijalkoja istuskelemassa sen päällä pentuineen ja syömässä outoa ruokaansa, johon Hämytassu oli hurautanut. Nyt tuli roihusi korkealle ja sinkosi oransseja kipinöitä läheisen puun alaoksiin asti.

Hämytassu ja Pilvitassu! Haukkatassu ajatteli kauhuissaan etsien katseellaan pentuovereitaan.

Heistä ei kuitenkaan näkynyt jälkeäkään. *He ovat varmasti jo lähteneet*, Haukkatassu muistutti itseään. *Saisinpa minäkin lähteä täältä!*

Harmaa ilma kirveli hänen silmiään, ja joka hengenveto tuntui poltteenä keuhkoissa. »Sysikynsi, voidaanko me → hän aloitti.

Äkkiä tuprahti taas lisää savua. Tuuli kääntyi puhaltamaan kaksijalkalasta päin, ja navakammin. Tuli hulmahti ja puun alaoksat leimahtivat liekkeihin. Muutaman silmänräpäyksen ajan ne paloivat roihuna, kunnes alimmainen räpähti äänekkäästi ja putosi palavan kaksijalankiven viereen.

Sysikynsi haukkasi henkeä ja tyrkkäsi Haukkatassun kauemmas. Haukkatassun jokainen lihas jännittyi. Hän ei ollut koskaan kuullut kenenkään soturin kuulostavan yhtä kauhistuneelta, saati oman mestarinsa.

Sysikynnen henkäisy hukkui kuitenkin oitis kaksijalan kiven alta kuuluvaan kauhistuneeseen ulinaan. Tulen kohinan ja räiskeen takaa ääntä oli vaikea erottaa, mutta se kuulosti Haukkatassun korvaan pelottavan tutulta.

»*Tähtiklaani, ei!* Tuolla on oppilaita!» Sysikynsi rääkäisi.

Voi ei! Haukkatassun vatsassa muljahti. Hänen pentuetoiverinsa olivat edelleen tuolla – ja vakavassa vaarassa. *Hämytassu... Pilvitassu!*

»Älä tule lähemmäs!» Sysikynsi ärähti ja syöksyi sitten päin tulta ja savua vatsakarvat maata viistäen ja häntä perässä hultunen.

Haukkatassu tuijotti perään kyyryssä ja puristi kynsiään tiukasti maahan. Kiljunta kuului taas, kovempaa kuin aiemmin, ja nyt hän erotti useita ääniä. *Hämytassu, Pilvitassu ja Soratassu ovat siellä kaikki!*

Sysikynnen käskystä piittaamatta Haukkatassu säntäsi juoksuun ja rynnisti kohti roihua. »Täältä tullaan!» hän ulvahti.

Savun muuttuessa sakeammaksi hänen oli vaikeaa nähdä mitä oli meneillään. Harmaat savukiehkurat kirvelivät hänen silmiään ja tunkivat kurkkuun. Hän hapuili tietään eteenpäin köhien, kunnes huomasi Pilvitassun ansassa palavan oksan ja kaksijalankiven välissä. Heti sen jälkeen hän erotti Soratassun kyyryssä sen kummallisen kiven alla ja Hämytassun käpälöimässä maata leimuavan oksan toisella puolella.

Haukkatassun valtasi liekkejäkin polttavampi syyllisyyden tunne. *Minä toivoin Hämytassun joutuvan hankaluuksiin – ihan vähän vain – mutta en mitään tällaista!*

Sitten savun seasta ilmestyi esiin Sysikyynsi, joka pinnisteli Pilvitassun luo. Haukkatassu jäähmettyi hetkeksi paikoilleen. *Yritänkö auttaa Hämytassua vai Soratassua?*

Soratassu vaikutti olevan suuremmassa vaarassa. Liekit olivat polttaneet kaksijalankiven joistain kohdin poikki, ja siitä oli alkanut putoilla palasia; Soratassu yritti vetäytyä niistä kauemmas kauhusta parkaisten.

Hänen takanaan Hämytassu kuopi ja tempoili edelleen ja näytti pyrkivän Soratassun luo. Hän ulvahti jotakin. Haukkatassu ei saanut sanoista selvää tulen pauhun yli, mutta kun hän näki veljensä kääntävän päätään, hän ymmärsi.

Hän haluaa että autan Soratassua.

Näytti tosiaan siltä että Soratassu oli pahemmassa vaarassa – mutta Hämytassu oli hänelle sukua. *Kunpa voisin kysyä neuvoa Sysikyyneltä, mutta hän on pelastamassa Pilvitassua!*

Haukkatassusta tuntui kuin hän olisi jököttänyt liikkumatta monta kuuta, mutta oikeasti ei ollut voinut kulua kuin muutama silmänräpäys, ennen kuin hän heittäytyi liekkien läpi kohti Soratassua. Kaikki hänen vaistonsa käskivät hänen juosta toiseen suuntaan turvaan; palava ruoho korvensi hänen käpäliään ja hänen turkilleen lenteli kuumia kipinöitä. Silti hän jatkoi kunnes pääsi Soratassun luo ja sai kiinni tämän niskasta.

»Tännepäin, senkin karvapallo!» hän murahti suu täynnä karvaa raahatessaan naarasta kauemmas palosta, tyhjälle ruoholäntille.

Kun Haukkatassu tipautti Soratassun maahan, Sysikyynsi saapui työntäen Pilvitassua edellään.

Missä Hämytassu on? Haukkatassu ei saattanut ymmärtää, miksi hänen veljensä ei ollut tullut heidän perässään liekkien keskeltä pois.

Haukkatassu tähyili savun sekaan ja näki Hämytassun olevan edelleen samassa paikassa, lähellä palavaa oksaa. Nyt hän oli kuitenkin lyyhistynyt maahan, liikkumattomaksi.

Haukkatassuun iski kauhunväristys. »Hämytassu!» hän ulvahti.

Sysikyynsi rinnallaan Haukkatassu säntäsi uudelleen savun ja liekkien läpi. Heidän päästessään lähemmäs Haukkatassu näki että hänen veljensä käpälä oli jäänyt kiinni oksan paksumman pään alle, mihin tuli ei ollut vielä ehtinyt. Hänen sydämensä tuntui pysähtyvän hetkeksi, eikä hän saanut henkeä.

Ei Hämytassu käskenytkään minun auttaa Soratassua: hän pyysi itse apua!

Yhdessä Haukkatassu ja Sysikyynsi puskiivat oksaa etutassuillaan, kunnes se kierähti Hämytassun päältä kipinäpöllähdyksen saattelemana. Sitten Sysikyynsi tarttui Hämytassun niskanahkaan ja raahasi hänet Soratassun ja Pilvitassun luo. Haukkatassu työnsi takaapäin. Hämytassun jalat ja pää roikkuivat hervottomina; hän ei näyttänyt pystyvän liikkumaan omin avuin.

Soratassu ja Pilvitassu makasivat edelleen kasoina maassa, yskivät ja vikisivät kivusta. Haukkatassu näki että heiltä oli kärventynyt turkista laikkuja, joista uhkui väkevä palaneen katku. Hänen helpotukseksen kummallakaan ei vaikuttanut olevan hengenvaarallisia vammoja.

Hämytassu sen sijaan tuskin liikkui. Silloin tällöin hän yritti nostaa päätään voimattomasti ja yski heikosti, mutta sitten hän vajosi taas tiedottomuuteen. Haukkatassu katseli häntä kauhuissaan ja ravisteli häntä lavasta.

»Hämytassu! Hämytassu, herää», hän kärtti.

»Mitä ihmettä te kolme täällä oikein teitte?» Sysikyynsi tiukkasi.

Pilvitassu päästi surkean vaikerruksen. »Hämytassu sanoi että meidän pitäisi hiippailla tänne etsimään kaksijalanruoan rippeitä.»

Haukkatassu ei saanut silmiään irti tajuttomasta pentue-toveristaan. *Ja minä olisin saattanut olla mukana – ellen olisi kieltäytynyt.* Häntä hävetti niin että puistatti, kun hän muisti aiemman toiveensa siitä että Hämytassu joutuisi vaikeuksiin.

Sysikynsi ei tuntunut huomaavan sitä. Hän huitoi häntäänsä Pilvitassulle selvästikin turhautuneena. »Jos Hämytassu käskisi teidän hypätä kalliolta, niin hyppäisittekö?»

»Oli se meidänkin vika», Pilvitassu uikutti. »Mutta silloin kun me tultiin tänne, tulta oli pelkästään tuolla, tuossa kiiltävässä jutussa.» Hän osoitti kypälällään.

»Niin, roskapöntössä», Sysikynsi maukui. »Eikä teille tullut mieleen palata takaisin ilmoittamaan asiasta?»

»Silloin se ei tuntunut vaaralliselta.» Soratassu jatkoi tarinaa. »Hämytassu sanoi että se tuli oli varmaan ajanut kaksijalat pois, koska kaksijalat pelkäävät kaikkea, mutta *me* ollaan rohkeita eikä meidän pidä antaa tulen häätää meitä pois parhaiden herkunrippeiden luota.»

»Tuon alla oli kaikkea.» Pilvitassu osoitti kaksijalkojen kiveä, joka oli nyt luhistumassa hehkuvaksi hiillockseksi. »Mutta sitten tuuli kääntyi, ja se kaksijalankivi syttyi tuleen, ja sitten oksa putosi ja me jäätiin ansaan. Meidän ei olisi ikinä pitänyt kuunnella Hämytassua!» hän lopetti parkaisten taas surkeasti.

»Sitä teidän olisi pitänyt ajatella vähän aiemmin», Sysikynsi kivahti. »Nyt on myöhäistä enää harmitella, ja meidän on saatava Hämytassu leiriin Kaikulaulun ja Pisamatoiveen hoitoon.» Hän painautui matalaksi Hämytassun viereen. »Haukkatassu, auta hänet selkääni», hän komensi.

Haukkatassu keinotteli lapansa Hämytassun alle ja alkoi nostaa häntä mustan naaraan selkään. Hämytassu havahtui

hiukan ja tarttui kynsillään Sysikynnen turkkiin. Kun hänet oli saatu oikeaan asentoon, Sysikyysi nousi huterasti jaloilleen ja lähti etenemään hitaasti kohti leiriä. Haukkatassu kulki veljensä tukena sivulla ja perässä tulivat nilkuttaen Pilvitassu ja Soratassu. Lähtiessään kaksijalkojen viherlehtipaikasta he kuuluivat kaksijalanhirviöiden ujeltavan kaukaisuudessa, ja ääni lähestyi heidän taivaltaessaan ruohoalueen poikki kohti jyrkänteen laella kasvavia pensaita.

Haukkatassu katseli veljeään huolestuneena eikä ollut uskoa, mitä oli tapahtunut. »Koeta kestää, Hämytassu...» hän kuiskasi.

Nyt Hämytassun silmät olivat kuitenkin jo kokonaan kiinni, eikä hän reagoinut Haukkatassun kannustukseen mitenkään. Hänen jalkansa retkottivat velttoina ja hänen otteensa Sysikynnen turkista oli kirvonnut. Haukkatassu onnistui häidin tuskin estämään häntä putoamasta mustan naaraan kyydistä.

Haukkatassusta tuntui kuin voimat olisivat valuneet hänestä tassujen kautta ulos, ja hänen vatsassaan tuntui kova möykky, kuin hän olisi syönyt variksenruokaa. Hänellä oli niin huono omatunto että häntä kuvotti. Hän ei voinut uskoa, että oli toivonut Hämytassulle hankaluuksia. Ja mikä vielä pahempaa, hän olisi pystynyt pelastamaan Hämytassun palosta muttei ollut tehnyt niin.

Teinkö väärän valinnan, kun autoin Soratassua ensin? hän mietti. Ja mitä jos menetän Hämytassun sen takia?

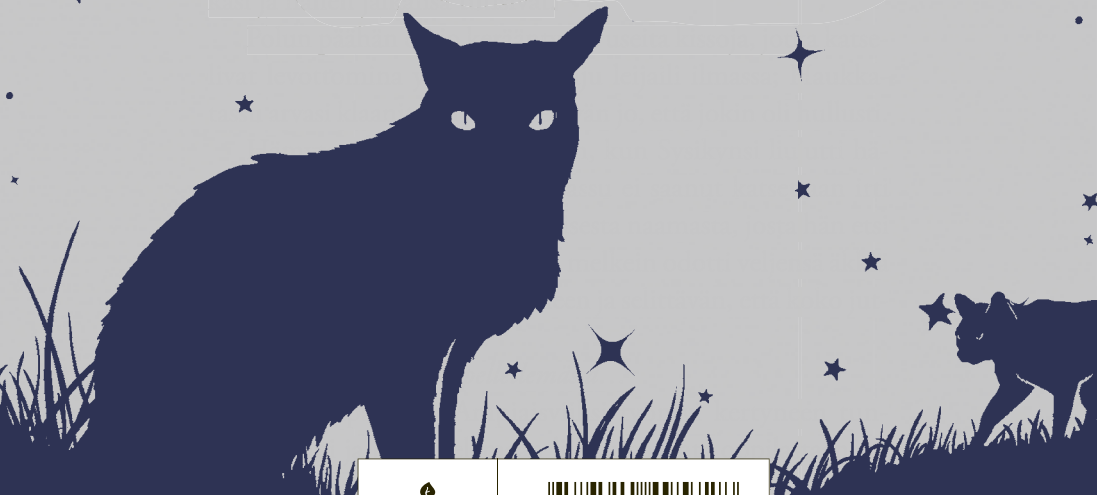
»Teidän on löydettävä
jäljelle jäänyt kipinä.»

Tulitähden uudelleen perustama Taivasklaani on elänyt rauhassa kotirotkossaan. Nyt se saa vastaansa salakavalan vihollisen. Helppo elämä on äkkiä lopussa, ja juuri soturiksi päässeen Haukkasiiven on tullut aika taistella klaaninsa olemassaolosta.

Haukkasiiven taival on itsenäinen erikois-seikkailukirja, joka kertoo Haukkasiiven elämästä ennen Taivasklaanin saapumista muiden klaanien luo.

Suomentanut Nana Sironen

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49572-8